

най-болѣзненны мѣжителства; да му свѣр
жемъ рѣцѣ-ты, крака-та и да го хвърли-
мъ живъ въ огъня на кулж-тж му. Прѣд-
кріятіе-то, рѣче вторый, е малко дързо-
стно; ако не сполучимъ въ плана си, ще
последва за насъ голѣмо зло, Обаче го
сподарскы-ты сѣкровища не струвать
трудъ да опытаме тѣзи смѣлость. Да го
убіемъ, каза Ликогіанъ, побѣснялъ за о-
тмъщеніе, това ще ми направи по-вече
удоволюбствіе, отъ други-ты сѣкровища,
сѣвсѣмъ че и тѣхъ не прѣзирамы. Ако
бы да сполучимъ ще бждемъ доста бога-
ти; тогава ще оставимъ занаята си, и
да изберемъ другый по-спокоенъ животъ.
Чювай Андоне, доде ми една изрядна мы-
сль: да ся облѣчемъ съ Хрістодуловы-
ты дрѣхы, да зъмнемъ неговы-ты оржія
и бѣлѣзы (нишняни), и да трѣгнемъ по
странствованіе дѣто ще ны пріемнѣтъ
като господари, и ще живѣемъ добръ съ
имота си. Сичко това е добро, отговори
Андонъ; обаче бож ся да не бы не спо-
лучимъ въ прѣдпріятіе-то. Зачто ся бо-
ишь, рѣче Ликогіанъ, негли не е сичко